

[Carlsen-Skiødt.]

get let hen over Spørgsmaalet om Dækning af Udgifterne og over den Forøgelse med 1½ Mill. Kr., som kommer paa det kommende Aars Budget. Saa let synes jeg nu ikke, man kan komme om ved Skatteydernes Penge, men jeg skal ikke udtale mig nærmere om det Spørgsmaal, da det maaske kan komme frem ved anden Lejlighed — for øvrigt gaar Sagen jo nu i Udvalg, og dér vil man faa Lejlighed til at drøtte det nærmere.

Mads Larsen: Naar det ærede Medlem Hr. Krag mener, at den stærke Vækst i Hjelpekasseudgifterne i gansk særlig Grad skyldes en skadelig Omformning af Befolkningens Opfattelse af Spørgsmaalet om Modtagelse af offentlig Hjælp, derunder Hjelpekassehjælp, er jeg fuldkommen uenig med ham. Ganske vist er det rigtigt, at Krigen og Efterkrigstiden skabte en skadelig Omformning af Karakteren hos en Mængde Mennesker, men det var hos de højest stillede i vort Samfund, og jeg vover at hævde som min Opfattelse, at noget saadant, som det ærede Medlem her vil beskyldte disse Smaakaarsfolk for, kun i meget ringe Omfang har fundet Sted for deres Vedkommende. Men jeg gør det ærede Medlem opmærksom paa, at selv om det i nogen Grad var Tilfældet, at der var Tale om saadanne Forhold som af det ærede Medlem her anført, skulde det ikke kunne bevirke, at de, der bevilger Midlerne, nemlig Kommunalbestyrelserne Landet over i By og paa Land, som i ganske overvejende Grad repræsenterer den arbejdende og producerende Middelstand, viste en saadan Hensyntagen og stillede disse Midler til Raadighed. Jeg tror altsaa, at den Betragtning er fuldkommen urigtig.

Geert-Jørgensen: Naar den højtærede Socialminister bebrejder os, at vi ikke vil være med i den praktiske Kamp imod Fattigdommen, og henviser til det Forslag, her foreligger, er der dertil for det første at sige, at der er jo ikke Gnist af praktisk Hjælp overfor Fattigdom i dette Forslag; man skal i alt Fald ikke blot have Brillen, men Lupe for at finde det praktiske i Kampen mod Fattigdommen i dette Forslag. Det gaar jo kun ud paa at sende halvanden Million Kroner tilbage fra Statskassen til Kommunekasserne, men der er ikke et eneste fattigt Menneske, der hjælpes gennem en saadan Lov.

Dernæst er der det at sige, at naar vi fra vor Side nu betragter det, at vi er kom-

met ud i hele den sociale Lovgivning, vi har, som det samme som at være kommet i Hængedynd, saa at en Fortsættelse af denne Lovgivning blot bevirker, at man kommer endnu dybere ud i den sociale Elendighed — og saadan er nu en Gang vort Syn paa dette Forhold; vi mener, at alle disse sociale Foranstaltninger, som i Øjeblikket synes at være og ogsaa er nødvendige, bare bringer os ud i nye Ulykker og forøger Arbejdsløshed og Fattigdom paa andre Omraader — ja, saa maa man undskylde, at vi somme Tider melder Pas.

Den højtærede Socialminister kan ikke lide, at vi giver os hen til teoretiske Betragtninger, og det ærede Medlem Hr. Hækkerup kan heller ikke lide det, og det ærede Medlem siger, at det morer ham ikke. Men jeg er virkelig ikke her i Salen for at more det ærede Medlem Hr. Hækkerup. Jeg har en helt anden Opgave end netop denne; og om det ærede Medlem morer sig, eller han ikke morer sig, det bliver mig ganske ligegyldigt.

Naar det ærede Medlem hævder, at Hjelpekassehjælpen, navnlig Hjælpen til Huslejen, naturnødvendigt maa betales af Hjelpekasserne, saa skal han dog ogsaa vide, at Hjelpekassehjælpen ofte kapitaliseres og ganske simpelt gaar ind i Husenes Værdi. Jeg kender en god Historie: En Mand vilde købe en Ejendom, hvori der var mange Lejere, og da han sagde, at han syntes, at Lejerne saa for fattige ud: de manglede vist Arbejde, saa sagde Værten: Bryd dem ikke om det, for de faar alle sammen Hjelpekassehjælp til Huslejen!

I Anledning af, at den højtærede Socialminister siger, at han er ked af de teoretiske Betragtninger, skal jeg sige til ham, at jeg har læst „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“, og jeg har studeret „Almisse og Rettigheder“, og jeg har læst en hel Del mere af, hvad den højtærede Socialminister har skrevet. Og jeg maa sige, at heller ikke han holder sig fri for teoretiske og filosofiske Betragtninger, og at jeg ikke mindst med Glæde har læst baade hans teoretiske og hans filosofiske Udredninger af de Spørgsmaal, som han har givet sig af med.

Socialministeren (Steincke): Som den fortræffelige Taler, den ærede Ordfører for Venstre er, har han den Tilbøjelighed at give en underlegen Modstanders Udtalelser en saadan lille Drejning, at Tilhøreren, der ikke har været meget opmærksom, vil faa det Indtryk, at denne underlegne Modstander har udtalt sig endnu mere underlegent, end han i Virkeligheden har gjort.